1

ระยะนี้เซี่ยงเส้าไหวมีผู้หนึ่งเป็นดังหนามยอกอก

หนามยอกอกผู้นี้มิใช่โจรเถื่อนตามป่าเขาและมิใช่โจรสลัดตามท้องมหาสมุทร ยิ่งมิใช่ขุนนางที่ละโมบฉ้อฉล

หนามยอกอกผู้นี้คือยอดบุปผาแห่งเรือนจันทร์งามนามว่ากวนหมิงเยวี่ย

ที่มาที่ไปของเรื่องราวทั้งหมดนี้เกิดจากบรรดาภรรยาขุนนางต่างรวมตัวกันมายังที่ว่าการใต้เท้าผู้ตรวจการเพื่อร้องเรียน

"ใต้เท้า ได้โปรดให้ความเป็นธรรมแก่พวกเราด้วย"

ป้ายแขวนหน้าโถงที่ว่าการจารึกอักษรไว้ว่าผดุงความยุติธรรม ป้ายแขวนสองด้านซ้ายขวาเขียนว่าสงบนิ่งและทรงอำนาจ

ภรรยาของขุนนางกลุ่มหนึ่งที่คุกเข่าอยู่บนพื้นโถงที่ว่าการต่างกำผ้าเช็ดหน้าในมือร่ำไห้ตั้งแต่นอกประตูที่ว่าการจนมาถึงโถงด้านใน ยื้อแย่งกันเข้าพบใต้เท้าผู้ตรวจการ

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 7 9/17/58 BE 11:32 AM

เมื่อเซี่ยงเส้าไหวปรากฏกายขึ้น พวกนางก็ต่างคุกเข่าร่ำไห้และร้องขอให้ใต้เท้าผู้ตรวจการช่วยให้ความเป็นธรรมแก่พวกนางด้วย ทุกคนต่างสะอื้นน้ำหูน้ำตาไหลพรากแย่งกันร้องขอความเป็นธรรม

"ใต้เท้า ท่านไม่จัดการต่อไปอีกไม่ได้แล้ว"

"นางปีศาจจิ้งจอกก่อความโกลาหล ฟ้าจะถล่มทลายแล้ว"

เหนือขึ้นไปในโถงที่ว่าการ เซี่ยงเส้าไหวจัดเสื้อคลุมให้เข้าที่เข้าทางแล้วนั่งลงอย่างมีมาด สีหน้านิ่งน่าเกรงขาม ไม่ว่ากำลังฟังคำร้องทุกข์หรือกำลังใคร่ครวญพิจารณาสิ่งใดอยู่ สีหน้านั้นหนักแน่นมั่นคงแทบจะไม่แปรเปลี่ยน

เมื่อเขาต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มผู้ร้องเรียนซึ่งเป็นบรรดาภรรยาขุนนางรวมกลุ่มกันมา คิ้วคมเข้มพาดเฉียงเป็นสายเริ่มขมวดมุ่นเป็นปมตามเสียงร้องโอดครวญระงมเป็นระยะ ๆ สุดท้ายก็นั่งเท้าคางปมคิ้วขมวดรัดแน่นขึ้นเรื่อย ๆ

"นางจิ้งจอกพวกนั้นทำให้ตาเฒ่าที่บ้านข้าลุ่มหลงจนโงหัวไม่ขึ้น ข้าไม่ได้เจอเขามาหลายคืนแล้ว"

"ผีตายซากที่บ้านข้าก็มิใช่เช่นเดียวกันหรือ ตั้งแต่ลุ่มหลงนางจิ้งจอกนั่นครึ่งเดือนได้พบหน้าไม่ถึงหนึ่งหน"

"ยังมีสามีของข้าออกท่องราตรีทุกค่ำคืน ป้วนเปี้ยนแต่หอคณิกาล้วนเกิดจากนางจิ้งจอกพวกนั้นทั้งสิ้น"

"ขอใต้เท้าให้ความเป็นธรรมด้วยเถิด"

พวกนางด่าซ้ายด่าขวา ด่าไปด่ามาก็วนกลับมาคำเดิม นั่นคือนางร้องรำในหอคณิกาแย่งสามีพวกนางไป

เซี่ยงเส้าไหวรู้สึกแต่เพียงว่าปวดขมับอยู่ตุบ ๆ

ระยะนี้สงบสุขไร้เรื่องราว วันเวลาสงบเงียบภายใต้การปกครองของเขา

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 8 9/17/58 BE 11:32 AM

ราษฎรต่างเคารพกฎหมาย ขุนนางต่างรักปวงประชา พวกโจรผู้ร้ายมีน้อย คดีฟ้องร้องก็มีไม่มาก บัดนี้แม้แต่การกระโดดขวางเกี้ยวเพื่อร้องขอความเป็นธรรมยังแทบไม่มี

แต่หลายวันมานี้เขาก็ยังคงไม่ว่าง เพราะทุกวี่วันจะมีภรรยาของขุนนางมาหาเขาเพื่อร้องเรียนถึงที่ ว่าสามีของตัวเองเอาแต่ป้วนเปี้ยนอยู่ที่หอคณิกาทั้งคืนไม่กลับบ้าน ทิ้งให้พวกนางเดียวดายเยี่ยงไรบ้าง

นับแต่เมื่อใดกัน เขาซึ่งเป็นผู้ตรวจการก็ต้องเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องในครอบครัวของขุนนางท้องถิ่นด้วย

ภรรยาขุนนางกลุ่มนี้ สูงสุดคือภรรยาของใต้เท้านายอำเภอ ต่ำสุดคืออนุภรรยาของขุนนางระดับเล็กๆ พวกนางรวมพลังสามัคคีกันมายังที่ว่าการใต้เท้าผู้ตรวจการโดยพร้อมเพรียงเพื่อร้องเรียนหัวหน้าสูงสุดของสามีพวกนาง ซึ่งก็คือเขา พวกนางใช้วิธีทั้งร่ำไห้ ทั้งโวยวายและข่มขู่

ร้องเรียนใครน่ะหรือ ต่อให้สามีจะเลวร้ายปานใดก็ถือว่าเป็นคนของตัวเอง จะร้องเรียน แน่นอนว่าต้องร้องเรียนหญิงงามล่มเมืองผู้นั้น

"ข้าว่ากวนหมิงเยวี่ยแห่งเรือนจันทร์งามนั่นน่าเคืองแค้นเป็นที่สุด"

"ใช่ๆๆ! นางน่าเคืองแค้นที่สุด!"

เมื่อเอ่ยถึงกวนหมิงเยวี่ยสามคำนี้ก็ทำให้ความแค้นร่วมกันของผู้หญิงกลุ่มนี้บรรลุถึงขีดสุด

"ไม่ผิด นางเป็นนางจิ้งจอกที่ร้ายกาจที่สุด"

แค่คิดถึงว่าสามีของตัวเองวิ่งส่งของกำนัลไปยังเรือนจันทร์งามเพื่อเอาอกเอาใจ ซื้อสร้อยมุกเพชรพลอยมิใช่เพื่อให้ภรรยาหรืออนุอย่างพวกนาง แต่กลับมอบให้นางจิ้งจอกนั่น พวกนางจึงมีน้ำโห

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 9 9/17/58 BE 11:32 AM

ภรรยาขุนนางกลุ่มนี้ต่างรุมประณามกล่าวหานางผู้นั้นกันยกใหญ่ จะประณามผู้ใดก็ควรประณามให้สาแก่ใจ ในคำกล่าวหานี้ย่อมหนีไม่พ้นการใส่สีตีไข่ ยิ่งเกินจริงได้ยิ่งประเสริฐ ถึงกับกล่าวว่ากวนหมิงเยวี่ยเป็นปีศาจกลับชาติมาเกิด มาสูบพลังหยางของบุรุษโดยเฉพาะ เปรียบนางว่าเลวร้ายยิ่งกว่านางเปาซื่อ* หญิงงามล่มเมืองในยุคโบราณ

กล่าวว่าเป็นการร้องเรียนแต่ฟังดูเหมือนกลุ่มหญิงแม่บ้านกำลังบ่นระบายความแค้นในใจ คร่ำครวญถึงความไม่ยุติธรรมที่พวกนางได้รับเสียมากกว่า

"ใต้เท้า..."

ปวดศีรษะเสียจริง

"ใต้เท้าเจ้าคะ..."

ปวดหูอย่างยิ่งด้วย

"ใต้เท้าเจ้าคะ ท่านต้องให้ความเป็นธรรมแก่พวกเราที่น่าสงสารด้วย"

เสียงร่ำไห้ดังเยี่ยงฟ้าผ่าเหมือนอยู่ในขบวนส่งศพ ต่างกันที่ไม่ได้สวมชุดไว้ทุกข์เท่านั้น พวกนางต่างร้องระงมโขกศีรษะคุกเข่ากราบไหว้มาทางเขา ประหนึ่งว่าเขาคือศพที่กำลังถูกส่งไปฝังเยี่ยงไรเยี่ยงนั้นทำให้เขาปวดศีรษะจนชาตึงที่ขมับ

เขาลอบขำเลืองมององครักษ์หรงทางด้านซ้ายซึ่งยังยืนตัวตรงอย่างน่าเกรงขามตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ยืนตรงดั่งรูปสลักหินที่ไม่สั่นคลอน หว่างคิ้วกลับขมวดตึงปูดปม ดูท่าหรงอิงเองก็ถูกเสียงร่ำไห้ของภรรยาขุนนางกลุ่มนี้

---

* เปาซื่อ เป็นชื่อหญิงงามที่นำหายนะมาสู่แว่นแคว้นตามประวัติศาสตร์จีน ถูกส่งตัวมาบรรณาการให้แก่โจวโยวอ๋อง ด้วยความที่นางไม่เคยยิ้มเลยสักครั้ง โจวโยวอ๋องจึงหาวิธีมายั่วให้นางยิ้มโดยใช้วิธีจุดพลุไฟสัญญาณระดมกำลังจากเจ้าผู้ครองแคว้น เปาซื่อเห็นผู้คนหน้าตื่นมาช่วยทั้งที่ไม่มีเหตุอะไรก็หัวเราะชอบใจ โจวโยวอ๋องจึงทรงพอพระทัย สั่งให้จุดพลุเล่นอีกหลายครั้งเพื่อเอาใจนาง จนเมื่อชนต่างเผ่ายกมาตีเมืองจริงๆ พระองค์จุดพลุเท่าไรก็ไม่มีใครยกทัพมาช่วยเพราะนึกว่าถูกหลอกอีก สุดท้ายจึงถูกปลงพระชนม์ ส่วนเปาซื่อถูกจับไปเป็นเชลย

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 10 9/17/58 BE 11:32 AM

กวนประสาทจนปวดขมับเช่นกัน ทว่าจำเป็นต้องดำรงท่วงท่าของนักรบผู้หนักแน่นดังภูผาเข้าไว้

สายตาดำคมกล้ากวาดมองไปยังกุนซือเวินทางด้านขวา บนใบหน้าที่หล่อเหลาเกลี้ยงเกลา รอยยิ้มไม่ลดลงเลยแม้สักส่วนทำให้เขาประหลาดใจยิ่งคนผู้นี้สงบนิ่งยิ่งกว่าเขาซึ่งเป็นผู้ตรวจการหรือ

เป็นเพราะเขาเพิ่งแต่งกับสาวงามยังอยู่ในช่วงข้าวใหม่ปลามันจึงอารมณ์ดีเยี่ยงนี้หรือ

เขากระสับกระส่ายดีดปลายนิ้วลงบนโต๊ะอย่างเหลืออด ยิ่งมองรอยยิ้มนั่นก็ยิ่งไม่สบอารมณ์ อยากหาเรื่องใดก็ได้มาทำให้หน้าแห่งรอยยิ้มนั้นร่ำไห้เสียบ้าง

ประเดี๋ยวก่อน นั่นอะไรน่ะ

สายตาของเซี่ยงเส้าไหวส่องประกายคมกล้า จ้องเขม็งไปยังใบหูของกุนซือเวินแล้วจึงกระจ่างใจในบัดดล

เจ้าคนเจ้าเล่ห์ ที่แท้ยัดอะไรอุดหูไว้ มิน่าถึงได้ระรื่นท่าทางสบายใจสงบสุขไม่รู้เรื่องรู้ราวเยี่ยงนี้ได้ เห็นเขาถือพัดขนนกคอยโบกคอยพัดไม่หยุดใจคิดว่าสักวันจะแย่งมันมาทำเป็นไม้ขนไก่สำหรับปัดฝุ่นให้จงได้

"รู้แล้ว ข้ามีเวลาจะเกลี้ยกล่อมสามีพวกเจ้าให้"

หากไม่หยุดฉากร่ำไห้โอดครวญนี้เสีย เขาเกรงว่าพวกนางคงร่ำไห้ไปจนชั่วฟ้าดินสลายเป็นแน่

เกลี้ยกล่อมหรือ ไม่นะ ที่พวกนางต้องการคือให้ใต้เท้าลงทัณฑ์นางปีศาจจิ้งจอกนามว่ากวนหมิงเยวี่ยนั่นต่างหาก เช่นนี้จึงจะขจัดความแค้นเคืองในใจพวกนางได้

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 11 9/17/58 BE 11:32 AM

สรุปแล้วพันผิดหมื่นผิดล้วนเป็นนางคนนั้นที่ผิด ถึงทำให้สามีของพวกนางเสียผู้เสียคน สามีของพวกนางเป็นผู้ประสบเคราะห์กรรมถูกล่อลวงจึงทอดทิ้งให้พวกนางต้องเดียวดาย

"ใต้เท้า ท่านมิทราบอะไร นางปีศาจนั่นทำให้สามีข้าลุ่มหลงมัวเมาทำให้สามีข้าไม่มีเวลาตรวจอ่านเอกสารราชการที่กองเป็นภูเขาเลากา" ภรรยาใต้เท้านายอำเภอกล่าวฟ้อง

ใบหน้าเย็นชาที่กำลังกลัดกลุ้ม เมื่อได้ฟังคำของนางแล้วดวงตาพลันเกิดประกายวาบขึ้น

"ที่เจ้าว่ามาจริงหรือ"

เวินจื่อเริ่นซึ่งอยู่ด้านข้างอดตะลึงงันมิได้ ในใจร้องว่าแย่แล้ว รีบร้อนขยิบหูขยิบตาให้ภรรยาใต้เท้านายอำเภอเพื่อเป็นการเตือนให้นางพูดจา 'ระมัดปากระวังคำ' บ้าง แต่ภรรยาใต้เท้านายอำเภอกลับเข้าใจผิดว่าเขากำลังส่งเสริมให้นางพูดจึงรีบพยักหน้ารับอย่างเอาเป็นเอาตาย

"หากข้าพูดเท็จแม้สักคำก็ขอยินยอมรับโทษ!"

เมื่อเห็นว่าใต้เท้าเริ่มให้ความสำคัญ ภรรยาขุนนางคนอื่นจึงรีบปฏิบัติตาม ยื้อแย่งกันกล่าวฟ้องบ้าง

"สามีข้าก็ถูกนางปีศาจทำให้เลอะเลือน เพราะดื่มจนเมาหลายวันแล้วไม่อาจไปเข้าเวรได้"

"หือ? เกิดเรื่องแบบนี้ด้วย" ดวงตาดำยิ่งทอประกายคมกริบ

พวกนางที่เหลือต่างเอาอย่าง ยื้อแย่งกันเล่าว่านางร้องรำในหอคณิกาเหล่านั้นทำให้สามีพวกนาง 'ละทิ้งหน้าที่' 'ไม่กลับเรือนทั้งคืน' เยี่ยงไร และทำให้สามีพวกนางทำตัว 'มีลับลมคมใน' 'ทิ้งการทิ้งงาน' เยี่ยงไรบ้าง

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 12 9/17/58 BE 11:32 AM

สรุปแล้วยิ่งพูดให้สาหัสเข้าไว้ก็ยิ่งประเสริฐ ใส่สีตีไข่ก็ยังไม่พอ ต้องแต่งเติมเสริมเรื่องให้เลยเถิด ขอเพียงให้ท่านใต้เท้าเข้ามาจัดการยุ่งเกี่ยวเรื่องภายในครอบครัว สั่งสอนนางกวนหมิงเยวี่ยผู้นั้นก็พอ

จบกัน!

กุนซือเวินถอนหายใจเฮือก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นสีหน้าของใต้เท้าผู้ตรวจการเยือกเย็นไร้ความยินดียินร้ายจึงตระหนักได้ว่าเรื่องไปกันใหญ่จนกู่ไม่กลับแล้ว

เสียงตบโต๊ะดังก้องทำให้เสียงจ้อกแจ้กจอแจไม่หยุดในโถงที่ว่าการเงียบกริบในบัดดล

ภรรยาขุนนางแต่ละนางเบิ่งตาโตไร้ซึ่งวจี จ้องมองสีหน้าเย็นชาของใต้เท้าผู้ตรวจการอย่างหวั่นเกรง

เซี่ยงเส้าไหวกวาดตามองทุกคนแวบหนึ่งแล้วเอ่ยปากกล่าวเสียงเย็น

"เรื่องนี้ข้าจะรีบสอบสวนทันที"

เมื่อได้ยินใต้เท้ารับปากก็ถือว่าบรรลุเป้าหมายแล้ว บรรดาภรรยาขุนนางต่างยิ้มทั้งน้ำตา ต่างคุกเข่าโขกศีรษะกราบกรานขอบคุณอีกคำรบ ทว่าพวกนางมิอาจรู้ได้ว่าความเขลาของพวกนางกลับจะนำมาซึ่งหายนะอันใหญ่หลวงแก่สามีของพวกนางเอง!

เดิมทีบุรุษเที่ยวหอคณิกาไม่ถือว่าเป็นเรื่องแปลกผิดธรรมดา แต่เมื่อพวกเขาเที่ยวหอคณิกาแล้วละเลยหน้าที่การงานทำให้เขาบันดาลโทสะ เขาไม่อาจนิ่งเฉยไม่จัดการได้ จึงตัดสินใจออกคำสั่งสอบสวนให้ถึงที่สุดทันที

"กุนซือเวิน"

"ขอรับ ใต้เท้า"

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 13 9/17/58 BE 11:32 AM

"เจ้าได้ข่าวบ้างหรือไม่ว่ามีคนละเลยต่อหน้าที่ในช่วงนี้"

"ข้าน้อยมิทราบ"

ตาดำคมกริบมองปราดมา "มีหรือเจ้าไม่รู้"

ทุกคนทราบดีว่ากุนซือเวินรู้เรื่องของทุกคน เขาเป็นคนกว้างขวาง ไม่มีทางเชื่อว่าหากขุนนางเหล่านั้นเที่ยวหอคณิกาจนละทิ้งหน้าที่เขาจะไม่เคยได้ข่าว

"ข้าน้อยผิดไปแล้ว ข้าน้อยผิดไปแล้ว" กุนซือเวินรีบค้อมกายคุกเข่าลงเพื่อขออภัย

"ในเมื่อเจ้าไม่รู้ จะผิดได้อย่างไร"

เมื่อสัมผัสถึงแววอันตรายจากน้ำเสียงนี้ก็รู้ได้ว่านี่เป็นลางก่อนที่ใต้เท้าจะบันดาลโทสะ เขาก็ยิ่งค้อมกายลงต่ำกว่าเดิม "ข้าน้อยหละหลวมต่อหน้าที่ ขอใต้เท้าได้โปรดเมตตา"

เซี่ยงเส้าไหวร้องหือย่างเย็นชา

"เรื่องนี้ข้าจะต้องสอบสวนให้ถึงที่สุด หากเป็นความจริงให้จัดการตามกฎหมาย แม้แต่หอคณิกานั่นข้าก็จะปิดมันไปเสียพร้อมๆ กัน"

กุนซือเวินตะลึงงัน "ใต้เท้าจะปิดหอคณิกา?"

"ทำไม เจ้ามีความเห็นหรือ"

"มิบังอาจ เพียงแต่... ใต้เท้า นางในหอคณิการ้องรำทำเพลงให้ความบันเทิงเพียงเพื่อหาเลี้ยงปากท้องเท่านั้น"

"หึ อย่านึกว่าข้าไม่รู้ หอคณิกาเพิ่มมากขึ้นหลายแห่งในช่วงนี้ หากข้าไม่สกัดกั้นให้หนักขึ้น มิใช่จะยิ่งเปิดกันมากขึ้นหรอกหรือ ตามที่ข้าเห็นพวกนั้นไม่เกรงกลัวกฎหมาย ไม่เกรงกลัวฟ้าดินมากขึ้นเรื่อยๆ เสียแล้ว"

Page_□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 9/17/58 BE 11:32 AM

"คือว่า..."

"เพื่อสร้างค่านิยมที่ดี ให้พวกเขารู้จักยับยั้งชั่งใจบ้าง ข้าต้องจัดการอย่างเคร่งครัด" ฝ่ามือใหญ่ที่วางบนโต๊ะตบฉาดพร้อมกล่าวอย่างติดโทสะ

กุนซือเวินรู้ว่าเมื่อใต้เท้าตัดสินใจแล้ว พูดมากไปก็ป่วยการ จึงไม่กล่าวอะไรอีก ได้แต่ถอนหายใจอยู่ในอก

พรรคพวกทั้งหลายของใต้เท้านายอำเภอเอ๋ย ครานี้ได้เคราะห์ร้ายกันแน่แล้ว

ฝนที่โปรยปรายยามบ่ายทำให้สวนดอกไม้ด้านหลังของเรือนจันทร์งามดูสดชื่นขึ้นอีกหนึ่งส่วน

เมื่อก้าวข้ามประตูโค้งของสวนดอกไม้จะมองเห็นเรือนอันงดงามประณีต ม่านโปร่งสะบัดแผ่วพลิ้วตามแรงลม ประตูหน้าต่างแกะสลักด้วยลวดลายอันวิจิตรบรรจง

ที่นี่คือหอจันทร์กระจ่าง บริเวณพำนักส่วนตัวโดยเฉพาะของยอดบุปผาแห่งเรือนจันทร์งาม

เสียงพิณแผ่วๆ ลอยล่องมาจากหน้าต่างชั้นสอง เงาตะคุ่มของร่างกระชดกระช้อยชวนให้หลงใหลลอดวับแวมผ่านม่านโปร่ง เสียงพิณไพเราะเพราะพริ้งเสนาะหูมาจากการบรรเลงของสาวงามผู้นี้

จนกระทั่งเสียงตะโกนเรียกอย่างเร่งร้อนดังขึ้น เสียงพิณพลันหยุดชะงักลง

"คุณหนู คุณหนู!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page_□□□□□□□□□□□□□.indd 15 9/17/58 BE 11:32 AM